

[Tang Sørensen]

Landbrugserhvervet betaler i 1980 ca. 2 mia kr. i særskatter. Jeg skal nærmere definere, hvordan disse 2 mia kr. er fordelt: landbrugserhvervet betaler i 1980 omkring 560 mill. kr. til amterne i grundskyld. Vi betaler op imod 350 mill. kr. i kommunal grundskyld. Landbrugserhvervet betaler ca. 600 mill. kr. i formuebeskatning. Vi betaler en kapitalvindingskat, som i 1979 hjembragte 175 mill. kr., og endelig betaler landbrugserhvervet i dag en særskat, som en ufornuftig del af folketinget vedtog i december 1979, på ca. 250 mill. kr. Sammenlagt giver disse særskatter for landbruget en byrde på ca. 2 mia kr.

Det er klart, at hvis vi skal have et af Danmarks mest valutaskabende erhverv, et af de erhverv, som skaber beskæftigelse til en meget stor procentdel af de privat ansatte, til at fungere igen, så må man holde op med at lægge utålelige særbyrder på erhvervet i den grad, vi har været vidne til det indtil i dag.

Det er efter vores opfattelse nødvendigt, at vi i folketinget får skabt forståelse for, at der skal lægges en langsigtet landbrugspolitik på folketingets bord. Det er utroligt, at vi i dag kan konstatere, at landmandsfamiliens årsindkomst for adskillige tusinde arbejdstimer er nede på ca. 40.000 kr., og det er en arbejdsindsats, som strækker sig over 365 dage om året. Det er forhold, som er socialt unacceptable for den enkelte landmandsfamilie.

Så sent som den anden dag kunne man i dagspressen læse, at fra 1981 ville understøttelsen til en gennemsnitslønmodtager, hvis han gik på dagpenge eller fik maksimal efterløn, nå op på 91.000 kr. Det vil sige, at et ægtepar kan opnå den formidable indkomst af 182.000 kr. for intet at bestille. Samtidig kan vi konstatere, at i tusindvis af landmandsfamilier går deres opløsning i møde, fordi de har arbejdet sig halvt ihjel. Deres nerver kan ikke holde til den enorme belastning, det er hver eneste dag at måtte arbejde hårdt og længe og alligevel se familiens indkomstgrundlag, familiens hjem, som måske er opbygget i generationer, langsomt, men sikkert blive ødelagt af en forfæjlet politik ført af det danske folketing. Jeg synes, at statsministeren og landbrugsministeren skulle få øjnene op for, at landbrugserhvervet er et erhverv, der har en meget, meget stor samfunds betydning.

Det hjælper ikke, at man vedtager en eller anden støtteforanstaltning. F. eks. hørte vi her i dag statsministeren udtale, at nu ville man udvide K-lånerammen fra de nuværende 700 mill. kr. til 1 mia kr. Enhver ved, hvad K-lånene i dag kan bruges til. K-lånene kan i dag kun bruges til nyinvesteringer. Selv om man fjerner alderskriteriet for K-lånene, er K-lånene stadig væk lån til nyinvesteringer. Det, landmandsfamilien i Danmark i dag har brug for, er at få skabt rentabilitet og økonomi i det bestående produktionsapparat. Dette hjælper K-lånene ikke med til, og det er efter min opfattelse at købe sig billige stemmer, når statsministeren står og forklarer befolkningen, at nu udvider man fra 700 mill. kr. til 1 mia kr. Det er at stikke blå i øjnene på den del af befolkningen, der ikke ved, hvad landbrugets problemer i virkeligheden drejer sig om.

Derfor er det en helt anden politik, statsministeren skulle lægge ryg til. Han skulle lægge ryg til en erhvervsvenlig politik, der gør det muligt igen at skabe rentabilitet, skabe optimisme i landets 120.000 landmandsfamilier, ikke alene til gavn for den enkelte familie, men så sandelig også til gavn for de 100.000 lønmodtagere, der finder beskæftigelse inden for de erhverv, der er afhængige af landbruget, der forarbejder landbrugets produktion. Men det ville også i allerhøjeste grad gavne valutaindtjeningen til gavn for det danske samfund, en valutaindtjening, som vi har et meget, meget stærkt behov for.

Jeg kan ikke lade være med at nævne, at mens denne landbrugsdebat finder sted, er der i tusindvis af danske landmandsfamilier, der har arbejdet måske siden klokken 4 i morges, og deres underskud er vokset stille og roligt. Der er i tusindvis af landmandshustruer, der i dag går ude i staldene og passer store kvægbesætninger eller store svinebesætninger, medens manden udfører et stykke arbejde på en fabrik, eller hvad ved jeg, for at tjene til det daglige brød.

Jeg kan nævne et ganske klart eksempel fra en af disse tusinder af familier, hvor disse tilstande hersker. Jeg kan nævne Tang Sørensens egne forhold. Min kone går i dag hjemme med 3 mindreårige børn og passer 1.000 svin, som hver dag giver underskud, medens familiefaderen er ude for at tjene til livets ophold. I øjeblikket er det altså i folketinget, om 2 år måske ved et samleband på en fa-